

Sušický rockový puls LXXVIII. (2/2010)

Majáles 2010, 8.5., 17 hod., Sušice, ostrov Santos

Samostatný díl z Majálesu tento publicistický seriál dosud nepřinesl, ovšem den za dnem běží, generace střídá generaci - a jak lépe provést sondu směrem k nejmladším sušickým kapelám, než reportem z jejich stěžejního festivalu? Především fakt, že na tvorbu začínajících, místních kapel je třeba nahlížet s jistou dávkou povzbuzení, ovšem tohle neznamená automatické plácání po zádech tam, kde k tomu jednoduše není žádný prostor.

Otvíralo **MEMENTO**, které bylo pro samý začátek velmi vhodným interpretem přehrávajícím především věky prověřené lidové skladby. Ovšem upřímnost živého projevu podpořená poctivým zkoušením samočinně neznamená doopravdy svěží vystoupení. Poloakustický set by bylo dobré dramaturgicky přehodnotit ve smyslu střídání svižnějších a pomalejších folklórních položek.

Nemám nijak v oblibě, když reportér „zneužije“ jména kapely pro hodnocení jejího vystoupení, ale v případě horažďovického tria **PANKOVÁ NOUZE** si nemohu pomoci. Instrumentálně mizerný a frázováním otřesný „tralala“ punk donutil „zhasnout“ na baru i místní nažhavené pankáče. Kapela je evidentně na úplném startu, budiž ji to tedy přičteno k dobru.

Líbivý gymnaziální rock s výrazným frontmanem byl majálesovým publikem tak nějak pochopitelně slušně přijatý, ale nikoliv přímo oslavovaný. **STRÝČKOVA ZAHŘÁDKA** nabídla sem tam příjemnou melodii, tu veselou a jinde angažované texty. Pokud se bude současný obličej rozvíjet, jistý potenciál tady dřímá.

Když mi bylo 14, mohl jsem na Santosu blbnout tak maximálně na Kečup, kde jsem sice před dvaceti roky byl, ale nebralo mi to ani omylem. Bejt mi dneska 14, visí mi nad postelí plakát **SIRKYSKON**. A není to jen kvůli faktu, že proti kapelám, který pálí Sabbath srdcem, nelze mít vůbec nic. Tady bylo srdce, schopnost poznání a zvládnutí svých nástrojů a aparátů, zdravé sebevědomí a v jistém smyslu velká show. Otázkou zůstává, jaké bude časem vystoupení oproštěné od většiny cover verzí, ale vydrží-li mladičké kapele chuť a bude-li tvrdě makat, půjde všechno.

Heavymetalové skauty **MINOTAURUS** jsem už už bral jako jistotu, ale během vystoupení jsem - obrazně řečeno - zcela vystřízlivěl. Program kapely byl jak zvukově, tak především samotným přednesem zcela marný, čemuž dalo za pravdu i prořídlé, převážně statické publikum. Pár skalních fanoušků točilo před pódiem svými dekami snad jen ze setrvačnosti. Na druhou stranu, příště už to může být jenom lepší.

O úvod **SLAX** se postarala zpěvákova dcera Viktorka, a sice recitací jednoho z nejhustějších textů, a pak už následovala klasická setba tracků neortodoxního hardcoru a jeden z koncertních vrcholů sezóny této jedné místní služebně nejstarší stále žijící kapely. Na jednu stranu to může někomu po tolika letech připadat málo, ale na druhou, pokud to funguje a o generace starší kapela dokáže strhnout tu nejmladší, tedy publikum, který jen tak někomu něco neskousne, není to málo.

S **JAK 100HO VEN** si poslední dobou nevím rady. Kapela po letech mocně pootočila kormidlem svého stylu a zamířila směrem k fanouškům, u kterých boduje víc než kdykoliv v minulosti. Stačilo by se s

tím smířit, což by mi vůbec nedělalo problém, kdyby se skupina přejmenovala, čímž by nakonec dvojnásobně získala.

Podruhé v historii se hrálo na velkém pódiu postaveném z pravého boku restauračního objektu, po několikáté byl festival pod širým, onu sobotu luxusně naladěným nebem doslova vklíněn do období dešťů, a opakovaně více či méně reportován, ovšem nikoliv s myšlenkou shodit, ale naopak povzbudit. Tenhle článek je však úplný nic proti šťastnému mladému publiku, které bylo jedinou a nejvyšší devízou smysluplné organizace akce. Člověk by se nad těma kecama skoro rozbrečel, ale je to tak.

Text: -FBB-, Foto: Michal Fišer